

Eubo Dobrovoda

JÁ MALKÁČ

Román smutno-srandovitový Takýtak. →

Nech túto knihu vezme do rúk každý,
kto túžil na rodičoch dopustiť sa vraždy.
A rodič nech sa pousmeje
na svoje dieťa premúdrelé.

Ľubo Dobrovoda

JA, MALKÁČ

Román smutno-srandovinový

Predslov kruto realistický

Autor čestne vyhlasuje, že táto kniha nevyšla na politickú, ale ani spoločenskú objednávku. Za autorom nestojí žiadna lóža, hoci niekoľko jeho známych už deložovali. To je teda pravda.

Za autorom nestojí ani žiadna veľká obec. Dokonca ani obec malá. Žiaľ, ani taká malá dedinka ako Bzí, v ktorej autor nikdy nebol. A to, prosím, bol už takmer v každej riti. Čím však nechce povedať, že by Bzí bola riť. Iba dáva na obdiv svoju scestovanosť. Nech čitateľ i čitateľka závidí.

O Bzí počul autor od chalanov Bzíkačov, ktorí boli odtiaľ a hovorili: Bzí je obec snov. Všetci snívajú o tom, ako odtiaľ čo najrýchlejšie zmiznú. Rozprávanie o Bzí vlastne vôbec nie je také podstatné. Ale je to pravda a pravdy nie je nikdy dost.

A teraz príde to podstatné: Autor si dovoľuje veľmi pekne poprosiť osoby, ktoré vystupujú v knihe, aby ho nežalovali. Knihu totiž napísal pre čisté potešenie z bujojuncovín, ktoré v knihe hovoria, a bujoblafuldovín, ktoré tamtiež robia. Myslí si totiž, že hovadziny dnešnému svetu jednoducho chýbajú.

Rovnako prosí strážcov čistoty jazyka, aby sa veľmi nepohoršovali. Nárečie i čeština niekedy nepustia a nepustia. Naozaj.

Fakt je, že z bývalého Československa by sa v knihe mohlo spoznať viac ako 865 000 tatkov, 654 323 mám, asi 2 345 676 babiek a prababiek, o 5 127 354 potrafených deťoch ani nehovoriac. No a to je teda dost.

Takže je reálna šanca, že z autora sa konečne stane obesený šplechritil ako mu prorokovala stará mama už v materskej škole. Lebo modranská genetika velí: Radšej sa nechať obesiť ako nejakým svinám nenažraným platiť majland odškodného za nactiutrhánie.

Najúžasnejšie by však bolo, keby miliardy čitateľov na celom svete autora a jeho knihu vysmiali a smiali by sa vždy pri spomienke na ňu. To by bolo úžasné. Aj keď stará mama by určite povedala: To si nás musel zhovadiť pred všetkýma, ty hovado božieeee! A z tej veľkej výšky, kde teraz poletuje, by mu priletela facka až no!

Predslov lyricko-epický, až pateticko-telenovelový

Toto je kniha, ktorá si len tak vznikla. Nedostala žiaden grant, lebo kto by dával grant lepičovi plagátovi, čašníkovi, dennému čerpačovi, manipulantom (prosím nepomýliť si s manipulátorom), upratovačovi, bufetárovi, strážcovi parkoviska (taký je ešte jeden, ale ten je už za spisovateľskou vodou niekde v Babylónii).

Jednoducho autorskej existencii, nad ktorou sa neláme palica, lebo tá je už dávno zlomená o ňu. Grant síce kniha nemá, ale svojho granda áno.

Každé ráno sa ho pýtam Ty, grand, a prečo to vlastne robíš?

Pozrie sa na mňa zo zrkadla, pred ktorým stojím, mojimi nádhernými očami a zo zmyselných pier lahodným hlasom plynie Lebo to všetko za to stálo, ty hovado božie. Pamätáš, keď si bol malý, myslel

si si, že v krematóriu sa krémuje. A tak ti ani nevadilo, keď postupne všetci blízki odchádzali. Veď si tam zakaždým šiel s nimi.

To až neskôr, keď si prišiel na to, čo je konečné, dal by si za stretnutie s nimi všetko. Peniaze, šperky... A keby sa mánilo, tak aj to posledné, čo ti zostalo. Nádherné ilúzie a všetky vzdušné zámky. A čo si sa ich nastaval... Kašľať na to, že zámky sú troška pobúrané a ilúzie málinko stratené. I tak to vôbec nie je málo. Dnes má prachy takmer každý, ale ilúzie sa akosi minuli...

Spomínaš si na tie slnká, čo ti pálili na hlavu v pšenici, ktorú prerastieš až potom. Myslel si si, že to všetko bude navždy. A myslel si si to aj na konci leta, keď si stál v posekanom obilí a videl strašne ďaleko... Takmer až na strechu Tulkovej chalupy.

Ešte aj vtedy, keď sa Máňa s babičkou zmenšovali a stará mama si maľovala väčšiu a väčšiu pusku, si si to myslel.

Grand má v očiach slzy a ja ho užasnuto počúvam.

A keď ti to konečne zaplo, vyhnal si ich zo srdca do nesmrteľnosti. Mnohých si zmenil, mnohým si pridal. Ba niektorých aj vymyslel. To sa smie. Nikto nie je úplne taký, aký bol. Nikto. Čo na tom už záleží! Zem, v ktorej žili, už predsa tiež nie je.

Všetko sa stratilo niekde za pšeničným poľom. Kam dohliadnu iba tí najväčší MALKÁČI.

Malí chlapci majú v sebe slnko. Vlastne, malý chlapec by mohol mať v sebe slnko.

Keby.

Keby neležal pod dekou v starom hoteli a nebál sa vystrčiť nohu z postele do studeného neznáma.

Keby nemusel rozmýšľať o tom, že o dva týždne sa znova ocitne v tomto hoteli a oco ho vráti mame. Lebo, ako povedala babička – rozvod je rozvod.

Mohlo by byť aj horšie. Možno bude.

Na okne osamelo visí malý čertík s vyplazeným jazykom. Jemu je horšie. Má odlomený roh a z hlavy mu trčí vata. Pod čertom na parapete stojí chlapcova topánka a z nej vystrkuje hlavu cukrový had. Fialový. Čert aj topánka už majú po sezóne. Chlapec vie, že veci na okno dali dospeli. Naozajstný Mikuláš by predsa vedel, že sa minule presne z takéhoto hada dovracal a musel v škole čistiť záchod. Potom niekto povedal, že takéto hady sa robia z koží a kostí. Navyše starých.

Aj babička má staré kosti. Chlapca rozveselí, že aj z nej by mohli spraviť hada. Radšej nie. Babička nekričí. Iba stále potichu hovorí. O smrti.

Niektorí otvorí prvú časť dvojitých dverí a chlapec pevne zavrie oči. Mikuláš. Len ho neodplášiť.

Po prvý raz má v sebe slnko dychtivej túžby. Zavrtaný pod perinou tuho privrie viečka a čaká.

Čaká zúfalo, lebo cíti, že prišiel čas. Na želanie. Na želania. Posledná šanca. Mikuláš predsa môže...

všetko. Asi.

Pod perinou víria myšlienky ako vločky. Roztápajú sa nezachytávané, nerozšifrovateľné. A potom tiché, náhlivo sa vzd'alujuce kroky. Navždy. Netrzeplivý „svätý“. Na okne visí malý čertík s odlomeným rohom. Aj keď už má po sezóne, je dobre, že zostal.

Muchotrávka v lesíčku

Muchotrávka v lesíčku má na hlave červenú čiapočku, recitoval som si pošepky. Mal som rád tú básničku, aj obe spiacie hlavy kúsok od mojej postieľky. Niekde v útrobach bytu mlátila stará mama do nábytku a hlučne vyspevovala. Za oknom bolo počuť vlak. Stále bolo počuť vlaky a starú mamu. Tak nejako to muselo byť. Básnička potichučky, vlak nahlas a stará mama... Ako stará mama – naplno.

Toto všetko bolo pred mojou prvou spomienkou. Ten záblesk, ktorý niekedy preblyсне s inými, pod spiacimi očami tesne pred odpojením mozgu. A potom uvoľní miesto nočným morám alebo tme. Ten záblesk sa ešte nenarodil. Bolo by to úžasné mať ako svoju prvú spomienku nový traktor alebo vianočný stromček. Vraj som sa hral s bratrancom, ktorý neskôr zomrel. Volal sa Ivanko a vedel naspamäť celé Čin-čin. Tak to aspoň hovorila stará mama. Rád by som ho mal pred očami, ako recituje Čin-čin.

Ale kdeže! Ja musím vidieť mamin nos, z ktorého ako dva motúzy visí niečo červené. Vlastne to nie sú motúzy, ale krv. A teraz pozor, to je zaujímavé, teraz sa vidím, ako stojím pod ňou a zároveň vidím hulákajúceho tatka, ktorého mám rád. A starú mamu, ako sa usmieva. Potom má mama v nose vatú a hlavu má dozadu.

Kričí *Já vám na ty hody seru!*

Otec sa pýta, či jej nestačilo a stará mama hovorí *Vzal si si českú hysterku, tak čo chceš?*

Potom ideme s mamou von. Som smutný, že nejdeme na hody do Bolerázu.

Mama hovorí *Za všetko môže tá stará svině.*

Mama je Češka, keď sme sami, nadáva starej mame vždy po česky. A naraz je pri nás tatko.

Tati, pôjdeme do Bolerázu? pýtam sa.

Tatko je smutný, hovorí mame chrobáčik a myška. Ale do Bolerázu sa nejde, ideme do cukrárne a ja si pamätám, že som mal čokoládový pohár a tatko mi hovoril *Daj si, koľko chceš.* Odvtedy si všetko pamätám. Ale radšej by som si kopu vecí nepamätal. Tých hodov je škoda, lebo stará mama sa v Boleráze pohádala. A oni nás tam už nikdy nepozvali.

Ten deň, na ktorý by som najradšej zabudol, bol zaujímavý od samého začiatku. Vyliezol som z postieľky a potichučky preliezol do slúžkovskej izby, kde leží stará mama.

Viem, že je to slúžkovská izba, lebo stará mama che, aby som pred návštevami hovoril *Idem do slúžkovskej izby, môžem?* Stará mama prikývne, prevráti oči a povie *Veru, človek sa obetuje, žije ako slúžka a jej je všetko málo.* Návšteva pokyvuje hlavou a stará mama má radosť.

Keď som v to ráno vošiel do slúžkovskej, ešte spala a mala otvorené ústa. Na stoličke zuby v pohári. Vedľa zubov vlasy a hodinky. Viem, že hodinky bývajú vodotesné, lebo mi to ukazoval ujo Milan, on

bol v Amerike. Tak som tie hodinky hodil k zubom a pozoroval, ako z nich vyskakujú malé bublinky ako z kapra, ktorý vždy na Štedrý deň odpláva. Škoda, lebo sa nemôžem dívať, ako mu odrežú hlavu. Dodo Gara zo škôlky sa díva a je to vraj sranda. Raz by nemusel odplávať. Potom bublinky prestali.

Zobudila sa stará mama.

Dobré ráno, Luboško, povie.

Pustí ma k sebe pod perinu. Vtedy si spomeniem, prečo som za ňou prišiel. Pozerám sa, pozerám a ešte trochu pozerám.

A stará mama sa ma spýta *Čo na mňa tak pozeráš, Luboško?*

Ja som jej popravde povedal *Ty vôbec nevyzeráš ako krava. Nemáš rohy.*

Stará mama vyletí z postele a ja s ňou. Už ma ťahá do izby, kde spí ocko a mama. Náhodou, stará mama je dobre rýchla. Ako vedľa nej bežím, pošmyknem sa na koberčeku a vletím hlavou rovno do dverí. Tie dvere mám rád, lebo cez ne vidím z mojej izby svetlo a nebojím sa. Teda, bojím, ale menej.

Teraz sú dvere rozbité, všetci stoja okolo mňa a hulákajú.

Stará mama kričí *Preklínam ťa!* na mamu.

Takto kričí na starú mamu *Mami, mami, nepreklínaj stále!*

A mama *Zabila jsi mi dítě, ty zrůdo!*

Potom ma tatko zodvihne a zrazu má úplne červené pyžamo.

Hovorí *Neboj sa, neboj sa.*

A vyzerá, že sa bojí. Ja sa nebojím. Len poriadne nevidím.

Tak hovorím *Nevidím.*

Ten chlapec oslepol, povie tatko zúfalo a ja sa rozplačem, lebo nechcem byť oslepnutý.

A potom ideme do nemocnice autom. Pretože nás tam berie sused, čo mu otec zazvoní. A tatko mu povie *Priateľu, pomôžte!* a on mu odpovedá *Vás mi bol čert dlžný.*

Na druhý deň v škôlke mi jeden chlapec, čo nebol malkáč, zobral traktor a ja som ho sotil. Keď prišla jeho mama, tak jej povedal *Ten s obviazanou hlavou ma zbil.* Zbil som ešte viacerých, aj Doda, aj Paľka, lebo tatko povedal, že mám na hlave akože bielu helmú a som akože vojak. A vojaci sa bijú. To je pravda. To viem.

Špeciálne indiánske veci

Nerozumiem tomu, proste tomu nerozumiem. Tatko mi včera večer povedal *Dávno predtým, ako sa zobudíš, budem ja, hlavný Indián, mať pripravené špeciálne veci na špeciálnu výrobu lukov a šírov.* Potom s ujom Jankom, ktorý bol u nás na návšteve, spievali pesničku *Zabili, zabili dvoch chlapcov bez viny.* Ujo Janko plakal, ale len napoly, lebo má sklenené oko.

Mama mi raz rozprávala, že ujo Janko prišiel o oko, keď za vojny našli s tatkom takú rúrku, do nej

nasypali to, čo vybuchuje v granáte, a nakoniec do rúrky dali kameň. Tatko ju priložil ujovi Jankovi na oko a urobil z neho mieriča.

Potom do rúrky strčil zápalku. A kričal *Pozor; tanky, namierit'!* Lenže netrafili nič, iba jedno oko. Mama mi povedala, že dúfa, že nebudem taký debil ako tatko, lebo on chcel vraj mieriť z druhej strany a ako tam dával hlavu, odtrhlo mu kus ucha. To mu potom prišla stará mama ihlou.

Keď je u nás ujo Janko, pripadá mi náš byt ako les. Lebo sa pije borovička a tá tak lesne vonia. Raz som sa uja Janka opýtal, či nerobí v lese, keď pije borovičku. Tatko sa smial a povedal *Tol'ko lesov na Slovensku nemáme, aby tam robili všetci, čo pijú borovičku.*

Ujo Janko mi doniesol indiánsku čelenku na hlavu. A tatko mi sľúbil tie luky a šípy. Ja som sa pýtal, či si to všetko môžem zobrať do škôlky, tatko povedal *Jasně, ved' si veľkáč.* V noci to bolo dobré, lebo som sa vôbec nebál. Tatko a ujo Janko stále spievali a mama povedala, aby už prestali hulákať tie *drátenické písničky.* Tatko s ujom Jankom sa naštváli a ujo Janko povedal *Češi peši.* Stará mama sa smiala, mama bola naštvatá a náročky hovorila po česky.

Potom som zaspal a snívало sa mi, ako robíme tie luky a šípy.

Ráno tatko chrápe ako starý vlk.

Neviem ho zobudiť, keď mu dvíham poklop na oku, tak tam vôbec oko nemá. Iba také biele. Zľaknem sa, či ho vôbec má a pichnem do bieleho pentelkou. Tatko je hneď hore a hneď je aj naštvaný.

To ťa nahovorila tvoja matka, aby si zo mňa urobil žebráka!

Teraz sa zobudí aj mama, chvalabohu. Povie, že tatko je *žebrák* už dávno a už aj ideme robiť luky a šípy.

Tie špeciálne indiánske veci sú dosť slabé, lebo máme iba nožík, čo s ním stará mama reže mäso, inak nič. Ideme do horského parku a tatko mi stále rozpráva, ako sa budem čudovať, až mi urobí tie luky a šípy a tomahavk pre Doda.

Toto je špeciálny strom, teraz niečo uvidíš!

Stále hovorí špeciálne, neviem prečo. Potom chytí jeden konár a reže. Naraz je všetko od krvi a tatko skáče do vzduchu.

Je to sranda, ale ja sa nesmejem, lebo viem, že takto sa robia luky a šípy. Lenže tatko stále skáče a nič nerobí. Nejaká teta sa pýta, čo sa stalo. Tatko povie, že *hovno*, lebo mu stále tečie plno krvi.

Už sa dosť čudujem, tak sa tatka pýtam *Takto robia Indiáni luky a šípy?*

On mi dá facku a povie *Takto!*

Drapne ma a ideme domov bez luku, šífov, tomahavku aj špeciálneho noža – ten tatko odhodil a povedal *Kurva.* Potom prídeme domov a mama sa smeje. Teda neviem čomu, ja plačiem a stará mama mi donesie hračkársky luk a šípy. A tomahavk nech urobí Dodovi jeho tatko.

Haleluja, obaračka

Dnes je oberačka, povie tatko a strčí mi hlavu do dračieho brlohu.

Dračí brloh vyrába tatko celú noc pod perinou a nedá sa tam dýchať. Počujem z diaľky mamu, ako hovorí *Pusti ho*. Tatko má dobrú náladu a strčí pod perinu, teda do brlohu, aj mamu. Obaja sa tam metáme, ale on má na nás vyložené nohy.

Potom sa mama nahnevá a začne tatka škriabať. Ona má dobre dlhé nechty ako tiger.

Kto má ňuchať tie tvoje naprdené úchylné smrady, nadáva mama.

Tatko si pozerá poškriabanú nohu, ale má stále dobrú náladu, lebo hovorí *Nemáte vôbec úctu k otcovi, druhí by boli šťastní, keby mohli byť pod otcovou perinou. Taký Norko Bartalský, ten by z brlohu ani nevyliezol.*

To robí tatko vždy, že si vymyslí nejaké meno a potom sa tvári, že je to naozajstný človek. Síce niekedy aj je. Napríklad tatko stále rozprával o Janovi Smolkovi, čo mu smrdeli nohy tak, že ľudia utekali z kina. Neveril som, že taký človek existuje. Potom sme ho raz stretli s takou paňou.

Tatko mi hovorí *Pamätáš, koľko som ti rozprával o tomto pánovi?*

Keď som nechápal, povedal slávnostne *To je Janko Smolko.*

Ja som bol rád a hneď hovorím *To je ten, čo má zhnité nohy. Dobrý deň, tatko o vás všade rozpráva.*

Tatko bol červený a hovoril *Ale nie, to nebolo o Jankovi, to som hovoril o Piškovi Tichom.*

Kdeže, hovorím, o Piškovi Tichom si rozprával, že mal psa Buldiho, ktorý žral hovná, stačilo len zapískat'.

Na toto som si pomyslel, keď tatko hovoril o tom sprostom Norkovi. Potom už nebol na myslenie čas, lebo stará mama prišla vo veľkom širáku do našej izby a vynadala tatkovi, prečo už nejde. Mama povedala, že do Modry na oberačku nejde. Tatko povedal, že neostane doma *ani kristovi*. Tak už ide. Tatko mi povedal, že si mám umyť topánky od bahna, aby som nezašpinil auto. Tatko stále dáva pozor, aby niekto nezašpinil auto a najradšej by bol, keby sme sa do auta všetci vyzúvali.

Preto bol prekvapený, keď stará mama zobrala pri dverách takú čudnú hrdzavú kanvu plnú vody.

Čo je to, mamičko?

Stará mama mu povedala, nech sa nestará. Tatko sa nestaral, až kým sme vyšli pred dom a stará mama chcela s kanvou nastúpiť do auta. Hneď sme sa na seba s mamou pozreli, lebo bolo jasné, čo bude.

Mami, toto mi sem nedávaj!

Stará mama mu hovorí *Pišta, však je to len trocha cukrovej vody.*

To bola asi pravda, lebo na kanve bolo plno ôs.

Toto nech ti vozí Milanko, lebo ku mne do auta sa to dávať nebude. V jeho aute môžete vozit' koľko vody chcete, povedal tatko.

Aby si sa z toho auta neposral, odvrkla stará mama.

Načo berieme tú cukrovú vodu? pýtam sa tatka.

Tatko zreve *Lebo sme podvodníci! Matka doktora a právnika bude oblievať hrozno cukrovou vodou, aby nám zaň dali o dve koruny viac vo výkupe!*

Stará mama sa začne zaháňať na tatka a tatko radšej vlezie do auta.

Haleluja, obaračka, povie mama, keď nastupujeme do auta.

Stará mama nič nepovie, je spokojná, drží cukrovú vodu a ja sedím vedľa nej. Ešte dosť dlho nejdeme, lebo tatko sa musí vrátiť po kľúč od kravskej reťaze, čo má na volante. Potom si dáva jelenicové rukavice a okuliare proti slnku.

Ideme pomaly, nielen preto, že máme zatiahnutú ručnú brzdu, ale aj preto, že sa tatko stále otáča, či sa nevylije voda. Až kým nevletí do jamy. Potom je voda všade. Na mňa padla mŕtva osa, ktorá sa ešte trochu hýbe. Stará mama bez reči nechá zvyšok vody aj s kanvou pri ceste. Tatko mláti hlavou o volant – to som ešte nevidel, lebo vždy bije mňa alebo mamu. Seba nikdy.

Stará mama mu hovorí *Čo rúkaš?*

Potom vystúpi z auta a ide na vlak do Modry. Ja by som šiel s ňou, ale radšej to nepoviem, lebo by som dostal *világoš*.

Tatko nerobí sex

Keď sa mi niečo sníva, tak nemám rád budenie. Vždy sa schovám pod perinu a robím sa, že je ešte tma. Teta Zlatka od uja Mirka mi raz povedala, že keď nechcem zabudnúť, čo sa mi sníva, nech sa neďívam ráno z okna. Tak sa pozerám len pod perinou. Na tmu.

Dobre, že mi to teda Zlatka vtedy povedala, lebo ujo Miro ju už nemá. Teraz má tetu Tatranský kvet z Tatier. To sú hory, tam som bol, keď som ešte nebol. Teda bol, ale v mame. A pred kvetom mal tetu Svetlanu z Ruska, tam som nebol v nikom.

Stará mama hovorila o tete Svetlane *Tá kurvisko*.

A tatko povedal *To nemôžeš tak brať, mamičko*.

Ujo Miro je dobrý, dáva mi cukrové hady a ja po nich vraciam. Niekedy by mi mohol ukázať tie veľikánske gule, ale asi ich teraz nemá pri sebe.

Teta Zlatka povedala mame *Vtáka má malého, ale tie jeho obrovské gule majú rajc*.

Na tie gule myslím pod perinou a ešte na kopu iných vecí. Lenže toto ráno bolo iné.

Najprv neviem, čo sa robí, niečo tichučko piští ako mladý drozd, čo ho Vlado Iskra vybral z hniezda. Otvorím oči a vidím, že je to tatko. Najprv myslím, že robí sex. Lebo Dodo niekedy v škôlke presne takto piští a Paťo hovorí *Robí sex, robí sex*. A ja tiež niekedy hovorím *Robí sex*. Ale tatko nerobí sex, lebo je pri ňom mama a drží mu vlasy.

Teraz prestal pišťať a začal syčať.

Pusti ma, pusti ma, syčí, lebo ťa zachloštim. Ty ma celkom oskalpuješ a ja ťa pred tým chlapcom nemôžem ani zabiť!

Na slabou ženskou si troufáš! vykrikuje mama.

Ja si myslím, že mama nie je taká slabá, veď len takto trhla rukami a vybrala tatkovi toľko vlasov, ako keď mi v škôlke trháme trsy trávy na bitku.

Jeho, tati, pozri, koľko má mama vlasov v rukách! čudujem sa.

Tatko sa nemôže pozrieť, lebo mama odíde z izby aj s vlasmi. A vôbec nepočuje, keď ju tatko silno volá *Stoj, ty špina!* Starú mame nevolá, ona aj tak príde.

Videla si, koľko mama vybrala tatkovi vlasov? pýtam sa jej.

A tatko mi dá facku.

Čo ho mlátiš, ju si mláť! povie stará mama. *Pod', Ľuboško, pôjdeme k tete Jolanke. A tatko nech sa nadrapuje sám, celý vyplznutý, keď neni chlap.*

Tatko vybehne z izby a buchne dverami tak, že sa zatrasie celá izba. Som zvedavý, či bude teta Jolanka smrdieť ako dračí brloh. Určite bude, a to nemám rád. To ma nebaví, keď niekto smrdí ako dračí brloh.

Žena menom Bubul

Vždy, keď ma posielajú spať, viem, že sa idú hádať. Tatko a mama sa vždy robia dobrí. Stará mama sa aspoň nerobí dobrá a háda sa predo mnou hocikde. A nikam ma neposiela.

Som nahnevaný, lebo dnes je v telke film, ktorý je sranda. Najprv prikryli nejaké dievča klietkou a potom prišli k nej a stále sa niečo vypytovali. A ona naraz zakričala *Žena menom Bubul, mlčte!* Pritom tam nijaká žena nebola, iba ak by to bola taká žena, aká prišla včera k starej mame. Tá totiž vyzerala ako chlap. Mala fúzy a úplne krátke vlasy.

Povedala starej mame *Mne sa tie hormóny už úplne zbláznili.*

Ja som sa jej spýtal *Teta, prečo nenosíte gate, keď máte fúzy?*

Stará mama zakričala na mamu, aby si ma prišla láskavo vziať. Mama sa zobudila, a tak prišla mrzutá a povedala starej mame, že si ma zoberie rada, keď vidí, čo za hybridy k nám chodia.

Ale v telke nikto nemal fúzy ani sukňu. Kým som zistil, kto je Bubul, tatko ma odviedol do posteľe. Aby ma pri hádaní nevideli. Mám rád, keď sa hádajú, lebo ich v detskej dobre počujem. Aj chrápanie starého vlka mám rád. Tak hovorím tatkovi, keď chrápe. Najhoršie je, keď sú ticho a ja musím vystrkovať medzi sprušľami na postieľke nohu.

Po každý raz to musím robiť, lebo mi to napadne. Aj keď si hovorím, aby mi to nenapadlo. Medzi sprušľami je zima a ja si myslím, že ma chytí za nohu líška. Ale taká čudná. Vždy vidím pred očami niečo iné, to ja len tak hovorím, že líška. Hádajte sa, hovorím si, lebo sa bojím. Potom zahúka vlak a zrazu je tu sova, sedí bez pohnutia na ráme postieľky. Je presne taká obrovská, ako tá v zoo, čo o nej stará mama hovorila, že sa volá výr.

Zo zoologickej ma stará mama ťahala cez cestu práve, keď svietil červený panáčik. Policajt, ktorý na križovatke mával rukami, pískal a niečo na nás kričal. Našťastie sme to nepočuli, lebo nás takmer prešiel trambus.

Druhý policajt nás dobehol a hulákal *Stojte!*

Stará mama povedala *Čo by som stála, ja nemám čas celý deň tu vystávať a nič nerobiť ako vy!*

Policajt chcel jej preukaz a stará mama iba povedala *Ja mám dvestopäťdesiatpäťku.*

A išli sme preč. Dvestopäťdesiatpäťka – to je také, že niekto bojoval proti Nemcom za vojny.

Tatko vždy hovorí, že stará mama je stará partizánka a ujo Eugen hovorí *Ale hovno, u vás v Modre bývali Nemci.* Ja si myslím, že stará mama bola partizánka, lebo sa nikoho nebojí. Tatka alebo uja Milana vyfacká hocikedy a pritom sú dobre starí. Radšej by som spal u nej. Lenže to mi mama nedovolí. Škoda. Už aby tá soba odletela.

Keby som mal niečo živé... Napríklad deda

Vedľa u susedov majú úplne malého deda. Niekedy ho vozia v špeciálnom kočíku na prechádzku. Celý je zabalený v deke, akoby nebolo vonku milión stupňov, ale Sibír. Ten dedo sa už úplne vrátil do bábätkovských rokov, akurát namiesto cumľa má malú fajku, ktorú si vyťahuje malou rukou z úplne malej pusy, čo má vyvrátenú v pingpongovo-loptičkovej hlave.

Tatko mi raz rozprával, že sú kmene, ktoré odseknú nepriateľom hlavy a potom z tých hláv spravia také maličké. Tie si zavesia na krk ako ozdobu. Tak to je ten dedo, ale ja by som si ho na krk nevešal. Radšej by som si tam zavesil takú malú smrtku s červenými očami, akú má Vlado Iskra. Tá je parádna, raz mi ju požičal. Keď som ju ukázal mame, hneď musela povedať *Fuj, to je ale hnus!* Ona na všetko parádne povie, že je to hnus. Aj na bielu myš alebo na slimáka Zora, čom som mal vo fľaši od uhoriek a chcel som si ho vycvičiť. Podľa mňa sú oveľa väčší hnus jej krvavé pazúrové nechty a tie zelenomodré fláky okolo očí, čo si každé ráno maľuje hodinu v kúpeľni. Vždy, keď buchnú na chodbe dvere a počujem výzvanie, vybehnem von a pýtam sa *Pán Lupták, pán Lupták, môžem ísť s vami vyvenčiť deda?*

Pán Lupták pokýva hlavou, že áno. On totiž strašne málo rozpráva, iba kýve hlavou alebo máva rukou. Nevie, ako dokáže byť toľko ticho. Ja musím hovoriť stále, aj kývať a mávať. S Dodom zo škôlky dokonca vieme hovoriť aj naraz. Vtedy pani riaditeľka kričí *Buďte ticho, lebo vám zalepím papule a bude pokoj!*

Možno, že sa pán Lupták hanbí ako Radko v škôlke. Ten tiež nehovorí a jeho mama mu vždy povie *Čo, ty partizán?* Nevie, prečo, veď partizáni normálne hovoria. Videl som ich vo filme. Jeden hovoril *Na zdravie!* a druhý *Urááá!*

Ale je to aj dobre, že pán Lupták nehovorí, lebo nezreva, akoby zreval môj tatko *Nikam nejdem, ja som zrobený ako hovado, dajte mi pokoj aj so senilným dedom!* Nie, on vezme deda, zabalí ho do deky a potichu sa s ním prechádza.

Pán Lupták robí totiž všetko potichu. Potichu nosí plné tašky jedla z obchodu, potichu opravuje svetlo na chodbe. A keď sa pán Martiš vyciká na schodoch, lebo si myslí, že je na záchode, utrie to po ňom a nekričí *Skap, ty nacecaná sviňa!* To kričí pani Martišová. Pán Martiš však neskapína. Veselo sa smeje a teta Martišová mu je fuk.

Mne sa pán Martiš páči, nie je vystrihaná lebeňa ako ja. Má parádne dlhé sivé vlasy, skoro ako Vinetu, akurát, že Vinetu nenosil baretku. Pán Martiš ju nosí, a keď má *crcnuté*, dáva si ju stále dole. Akože – klaniam sa. Maľuje kvety, jelene a tváre podľa fotiek. Tatko vždy hovorí, že keď sa bude chcieť